

плета, пъкъ азъ да стоя съ скръстени ржце.... И него бихъ пребилъ....

- Не си правъ Киро, - му отвърна нѣкой. - Петраки е разбранъ човѣкъ. Трѣбваше да му кажешъ, а не да налиташъ на бой.

- Изтървахъ си тоягата, а то - той щѣше да отмъкне.....

Другъ се изсмѣя: - Ти благодари, че той иззѣе благоразуменъ. Зеръ каквато му е голѣма лапата, а ти каквото си друбосѣкъ - би те смачкалъ на мѣсто...

- Я си свивай устата, че на тебе баримъ ще дойда дохакъ. Глезлю съ глезлю! Охолно ти е около врата, та всичко ти е весело.

- Че тебе кой ти е кривъ като изпи най-голѣмата си нива?

- Таквизъ като тебе кърлеши!

Кипнаха и двамата. Скочиха и взеха да се варзаятъ по земята.

Никой не се приложи да разтърва.

Петраки Брѣстътъ не се стърпѣ. Спустна се и ги разтърва.

Карабатакътъ бѣше поваленъ на земята, а като го вдигна Петраки се сърдѣше: - Защо не ме остави да му свѣся маслото!

Всички се изсмѣха съ гласъ.

А Петраки Брѣста, като разбра, че ако остави Карабатака, може да стане нѣщо по-лошо - извѣди го изъ кръчмата. И го поведе къмъ кжци.

Карабатакътъ вървѣше мълчишкомъ, като си попипваше главата, на която бѣ изпъкнала голѣма зонзула.

Карабатакътъ разбираше, че съседа му е добъръ човѣкъ. Познава го отъ години, ала не му идѣше да поиска прошка. Толкова бѣше разгнѣвенъ, че бѣше готовъ на саморазправа.

Брѣстътъ разбра какво става съ съседа му и не му заговори. Остави го въ кжци и си излѣзе.

Мина се време.

Карабатакътъ отбѣгваше да се срѣдне съ съседа си. Срамъ го обземаше при мисълта да поиска прошка. И все пакъ ве можеше да се примири: свинята му направи пакостъ! А кога видяше какъ на другитѣ сж по-добре работитѣ - уязвяваше се; идѣше му да се саморазправа съ съседитѣ, та да му постлекне на гърди. Каточе хората му сж криви.